

konfirmationstalehjalp.dk

Kære alle sammen

Tak fordi I er her.

Det betyder mere, end jeg kan sige, at stå her i Budolfi Kirke i dag, med jer omkring mig, og mærke både ro og forventning på samme tid.

Jeg hedder Noah – eller bare Noa – og i dag siger jeg mit eget ja.

Ikke et perfekt ja, ikke et ja med alle svarene på plads.

Men et ærligt ja til en retning.

Hvis I havde mødt mig for et år siden, ville jeg have sagt, at jeg var skeptisk.

Ikke fjendtlig, bare... i tvivl.

Jeg forstod ikke, hvad tro skulle kunne i hverdagen, når lektierne hober sig op, skærmene blinker, og tiden løber fra én.

Så skete der noget ret simpelt.

Jeg begyndte at dukke op.

Youth Alpha om torsdagen, ungdomsgudstjenesterne om aftenen, og så kom jeg til at stå ovre ved lydpuhlen, fordi nogen skulle gøre det – og fordi jeg godt kan lide, når ting virker.

Det lyder måske ikke særligt åndeligt at forelske sig i en lydpuhlen.

Men for mig blev det et billede på, hvad tro kan være.

Ikke altid store ord og store følelser.

Oftest bare det stille arbejde bag kulissen, der får noget smukt til at nå ud.

Jeg har lært, at man kan være lys i verden på mange måder.

Nogle gange er det et stort tændt bål.

Andre gange er det bare, at man fjerner den brummen i højtaleren, så folk kan høre sangen.

Eller at man samler kabler op, når alle andre er gået hjem.
Lav din egen personlige tale på konfirmationstjenestenjalp.dk

Eller at man sætter sig ved siden af én, der sidder alene.

Jeg har fået et vers med i dag, som har fulgt mig på det sidste.

Jesus siger i Mattæus 5,14-16:

“I er verdens lys. En by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules. Man tænder heller ikke en lampe og sætter den under en skæppe, men i en stage, så den lyser for alle i huset. Således skal jeres lys skinne for mennesker, så de kan se jeres gode gerninger og prise jeres Fader i himlene.”

Det er store ord.

Men jeg hører dem på en meget hverdagsprog-agtig måde.

Ikke: “Vær perfekt.”

Mere: “Vær synlig i det små.”

Gør det, du kan, hvor du er, med det, du har.

For mig betyder det blandt andet at være nørden, der får lyden til at spille.

Den rolige type, som folk kommer hen til, når noget driller.

At holde hovedet koldt, når mikrofonen hyl, og præsten står klar.

At turde sige: “Jeg har det også svært nogle gange” til Youth Alpha, og opdage at andre nikker, fordi de kender det.

Jeg husker særligt en aften på Youth Alpha.

Vi sad i en rundkreds, og en fra holdet delte ærligt, at han slet ikke kunne finde ud af at tro.

At bøn føltes som at tale ud i mørket.

Jeg havde lyst til at sige et smart svar.

I stedet sagde jeg bare: “Skal jeg blive siddende sammen med dig efter, uden at sige så meget?”

Vi sad i stilhed.

Det var ikke dramatisk.

Men da vi gik, sagde han: “Tak. Det var nok.”

Det mindede mig om, at lys ikke altid er spotlight.

Nogle gange er det et natlys, der gør, at man kan finde døren.

Noget andet, jeg har lært, er, at fællesskab gør mod større.

Når skolen presser, prøver jeg at løbe stærkere alene.

Det virker sjældent.

Men når jeg lander her i kirken, eller hjemme ved spisebordet, eller på en cykelsti med en kammerat, finder jeg ud af, at fælles tempo er klogere end solo-hastighed.

Menigheden og min familie er blevet et kompas for mig.

Ikke et der råber, men et der peger.

Der er også cyklen.

Mountainbike er stedet, hvor jeg kan mærke både fart og frihed.

Man lærer noget om retning derude.

At kigge, hvor man vil hen – ikke på den sten, man er bange for at ramme.

Det er lidt sådan, jeg forstår tro nu.

Ikke at ignorere stenene, men at holde blikket på stien, på lyset forude.

Og når kæden hopper af, ja, så stopper man, vender cyklen på hovedet, og fikser det.

Og måske står man også lige og hjælper en ven med hans kæde.

Det er småt, men det ændrer turen.

Jeg vil gerne sige tak i dag.

Til mor og far, fordi I altid har stået i døråbningen, når jeg kom sent hjem, og I spurgte: "Hvordan gik det?" – og I mente det.

Til mine bedsteforældre, som aldrig løber tør for kage eller historier eller tålmodighed.

Til præsterne, som har givet plads til spørgsmål uden at forcere svarene.

Til vennerne fra holdet, for grin, for samtaler, for at kunne være stille sammen uden at det er akavet.

I har været det lys, der ikke blæser mig i øjnene, men viser vejen.

I dag bliver jeg konfirmeret i Budolfi Kirke.

Det betyder, at jeg tager et skridt frem.

Ikke som en helt, men som en, der har set, at retning betyder mere end

perfektion.

[Lav din egen personlige tale på konfirmationstalehjælp.dk](#)

Jeg vil gerne lade mit lys skinne, som der står.

Ikke ved at gøre mig selv større, men ved at give videre af det, jeg får.

Helt konkret vil jeg det næste år sige ja til at være frivillig på konfirmandweekenden.

Jeg vil gerne stå med de nye, når de synes, det hele er lidt fremmed.

Jeg vil gerne stemme guitaren, tænde lyset i hall'en, pakke traileren, lave kakao klokken alt for sent, og være den rolige stemme, når nogen får hjemve.

Hvis én af jer ser mig glemme det løfte, så prik mig på skulderen.

Nogle gange har lys brug for at blive mindet om, at det er tændt.

Jeg ved også, at de små handlinger findes hjemme og i skolen.

At række hånden op og sige fra, når nogen bliver gjort til grin.

At sende en besked: "Kommer du i morgen? Vi kan følges."

At spørge læreren: "Må jeg hjælpe med at ordne det her?"

At huske at sige tak – også når ingen forventer det.

Det er ikke revolutioner.

Det er pærer, der bliver skruet i, ét rum ad gangen.

Når jeg står i kulturhuset senere i dag og ser jer allesammen, vil jeg prøve at gøre det, jeg har lært ved lydpuhlen:

Lytte, før jeg skruer op.

Se mennesker, før jeg ser programmet.

Og give plads, så andre også kan blive hørt.

Det er sådan, et rum bliver lyst – ikke ved at én stemme fylder det hele, men ved at mange små stemmer får lov at klinge rent.

Til jer, der er yngre end mig og sidder her i dag:

Du behøver ikke vente på modet til at gøre noget stort.

Start med det lille, du allerede ved er godt.

Et nik.

En plads ved siden af dig.

En oprydning, ingen bad dig om.

Det er sådan, man træner håb.
Lav din egen personlige tale på konfirmationstalehjælp.dk

Til jer, der er ældre end mig:

Tak fordi I bærer det her sted.

Jeg lover at bære med.

Og jeg håber, I vil blive ved med at dele jeres erfaringer – også når I tror, vi unge ikke lytter.

Vi lytter mere, end det ser ud.

Jeg vil slutte med en lille velsignelse – ikke kompliceret, bare et ønske, jeg bærer for os alle

Gud, tak for familie og venner.

Velsign dem, som er her, og dem, der ikke kunne komme.

Giv os mod til at være lys i det små,

tålmodighed, når dagen er lang,

og hjerter, der kan trøste og dele glæde.

Lad din fred være over vores hjem,

dit nærvær i vores travlhed,

og din kærlighed midt imellem os.

Amen.

I dag siger jeg ja.

Jeg siger ja til at tænde det lys, jeg har – også når jeg kun kan skrue en lille smule op.

Jeg siger ja til at være den rolige ledertype, når det hjælper andre.

Ja til at bruge teknisk snilde, når det får fællessangen til at lyde.

Ja til at cykle ved siden af én, der er ved at stå af.

Ja til at tro, at Guds kærlighed ikke er et spotlight, der blænder, men et lys, der viser vej.

Tak fordi I står her med mig.

Tak fordi I har hjulpet mig med at finde retningen.

Lad os gå videre sammen – med små handlinger, klare blikke og hjerter, der tør

blive.

[Lav din egen personlige tale på konfirmationstalehjalp.dk](https://konfirmationstalehjalp.dk)

Og lad os lade vores lys skinne, så andre får mod til at tænde deres.

Denne tale blev lavet med konfirmationstalehjalp.dk. Besvar nogle få spørgsmål og generer din egen personlige tale nu på konfirmationstalehjalp.dk

Lav din egen personlige tale på konfirmationstalehjelp.dk